

[REDACTED] tirsdag d. 17. maj 2011.

Kære medlemmer af Folketingets Socialudvalg.

Når jeg henvender mig til jer, før jeg går den officielle vej og anker det afslag, jeg har modtaget med posten i dag, så skyldes det, at jeg så absolut ingen tillid har til myndighederne i min sag, der efter min mening har principiel betydning og ikke bør spises af med en forkølet og stærkt forældet principafgørelse fra Ankestyrelsen (Nr. C-59-01 : hjælpemiddel, forbrugsgode, sædvanligt indbo, mobiltelefon, jfr. Lov om social service, lovbekendtgørelse nr. 844 af 24/9 2001, § 97, stk. 1, nr. 1-2 og §98, stk. 1, samt lov om social service, lovbekendtgørelse nr. 979 af 1/10 2008, § 113, stk. 1 og § 112, stk. 1, nr. 1-2).

Jeg vedlægger min ansøgning om en Iphone 4 16 GB til orientering.

Her vil I kunne se, at jeg er en voksen kvinde med ADHD i så svær grad, at jeg er blevet tilkendt førtidspension. Og efter Christiansborgs miserable førtidspensionsreform fra 2003 er jeg samtidig afskåret fra yderligere hjælp, uagtet at man i Skive Kommune forvalter lovgivningen så stramt, at min mands kontanthjælp er sat mere end 3.000 kr. ned hver måned, fordi jeg som førtidspensionist "tjener" for meget i forhold til lov om aktiv socialpolitik.

Hvorfor i alverden kan I og jeres kolleger finde det på nogen måde rimeligt således at blande 2 forskellige lovgivninger sammen på så en tosset måde ? Jeg kan virkelig ikke se, at min status som førtidspensionist skal medføre negative økonomiske konsekvenser for min ægtefælles kontanthjælp. Det gensidige forsørgelsesprincip er en god måde for det offentlige til at undgå at hjælpe borgerne på, til trods for, at det går helt tilbage til ægteskabsloven af 1922, altså en snart 100-årig regel, som forlængst burde være blevet set efter i sømmene. Det er jo på pensionsområdet blevet sådan, at pensioner ikke automatisk deles ved en skilsmisse, og det rokker jo da noget ved det gensidige forsørgelsesprincip.

Jeg kan forstå, at man så vidt muligt skal klare sig selv, og at man som evt. forsørger for børn har store forpligtelser. Men blot fordi man er gift og fik Skive Kommunes ord for, at "det sandelig ikke fik nogen form for økonomiske konsekvenser", skal man vel ikke straffes yderligere ? Eller skal man - min mand og jeg har i hvert fald fået det glatte lag og har efterhånden mistet 4-5000 kr. Om måneden.

Fordi vi var så uheldige for få år tilbage at min mands arbejdsgiver gik konkurs, at vi måtte flytte til det nordlige Jylland for overhovedet at have råd til en husleje, at jeg ikke kunne få min elevplads flyttet til et herliggende apotek, at vi begge blev langtidssyge, at vi blev kostet rundt i et umenneskeligt aktiverings-system, som i allerhøjeste grad har bidraget til mine psykiatriske diagnoser.

Fordi vi var så latterligt dumme og troede på kommunens ord om, at vi sagtens kunne besegle vores kærlighed med et ægteskab.

Og da det sidste hug kom, ADHD-diagnosen sammen med 4 psykiatriske diagnoser, der knækkede filmen, og jeg røg på lukket afdeling efter et selvmordsforsøg. Sagsbehandleren sagde til det sidste møde, at jeg "skulle forberede mig på et afslag" på min § 17 ansøgning om social pension.

Men ved I hvad ? Det endte med, at Skive Kommune måtte tilkende mig den alligevel, og afgørelsen er så hjerteskrærende klar : arbejdsevne skønnes så ringe, at afgørelsen foretages på det foreliggende grundlag, da det ikke findes formålstjenligt at iværksætte andre foranstaltninger.

Jeg har til min store glæde fået tilkæmpet mig 2 ugentlige besøg af et af landets bedste ADHD-teams, Idavang fra Skive, hvis personale fortjener den dybeste respekt og anerkendelse. De ved virkelig, hvad de har med at gøre, og deres arbejdsmetoder burde udbredes til resten af landet omgående. Her arbejder man med ADHD ud fra borgerens behov og efter de nyeste og også udenlandske erfaringer, jfr. Jenny Bohrs metoder.

Jeg har længe måtte kæmpe en daglig Sisyfos-kamp med 3-4 papirkalendere, gule sedler alle vegne, glemte aftaler og en skrantende mobiltelefon af forældet mærke, som ikke tilnærmelsesvis lever op til mine behov. Og jeg aner ikke mine levende råd, hvorfra jeg skal fremtvinge midlerne til den Iphone, der på så mange og faktisk også så veldokumenterede måder, jfr. Servicestyrelsens forsøg med smartphones til børn og unge i bl.a. Ballerup Kommune, kunne gøre en afgørende forskel i min hverdag.

I mit afslag fremgår det, at en Iphone skal betragtes som sædvanligt indbo, et forbrugsgode, som alle og enhver "sagtens" kan få råd til. Tak skæbne. En Iphone/smartphone er ikke noget, vi har råd til, når vi efter alle faste udgifter, herunder også afdrag på lån, som kommunen bare mener, vi kan lade være med at betale og dermed få et fiktivt højere rådighedsbeløb, højst kan skrabe 3.500 kr. sammen til at leve for. Det er lidt over 100 kr. om dagen til mad, tøj og "forbrugsgoder".

Hvis jeg havde råd, havde jeg da bestemt ikke skrevet en ansøgning. For det sidste jeg ønsker, er at lægge nogen til byrde. Men hvad i himlens navn skal man som borger gøre, når det bare ikke kan lade sig gøre at lægge midler fra til indkøb af et hjælpemiddel som en Iphone? Jeg henvises til en afgørelse, der er 10 år gammel, sig mig engang, følger I slet ikke med i, hvad der sker herude i samfundet? Det er jo nemt nok at give myndighederne lov til at give afslag på afslag til borgerne, når I selv har Iphones og selv kan fastsætte jeres månedlige indtægter.

En Iphone skal efter min mening og efterhånden også andre, jfr. nedenstående link og vedhæftede fil, ikke kun betragtes som et forbrugsgode, den har også egenskaber, der gør den egnet som et hjælpemiddel, da Apple er rigtig dygtige til at udvikle apps, der netop passer ind i f.eks. en ADHD'ers daglige behov, hvilket jeg både beskrev min ansøgning og det 1½ times møde hos manden ved CKU Viborg, der gav mig afslag.

Efter mere end 6 måneders ventetid, dårlige undskyldninger, forglemmelser og manglende opmærksomhed på forvaltningslovens regler.

<http://www.servicestyrelsen.dk/velfaerdesteknologi/projekter/smartphones-til-born>, samt :

Nordens Velfærdscenter : "Välfärdsteknologi och ADHD", ISBN 978-87-7919-049-8 (hvis smartphones er anvendelige til børn med ASF/autismespektrumsforstyrrelser, som ADHD er omfattet af, er de det vel også til voksne ???).

For mine pårørende bliver det rigtig træls at få at vide, at jeg fik et afslag. For nu kan de se frem til mange, mange måneders rod med at huske mig på de aftaler, jeg glemmer at skrive ned eller fortælle dem om, at holde styr på papirer og regninger, for ikke at nævne rodet i mit liv, som Idavang kun har 3 timer om ugen til at rette op på. Og hvad så den dag, når jeg ikke længere hvert halve år kan få forlænget min ret til at få besøg af dem? Hvad så, når de aldersmæssige forandringer begynder at mindske Strattraens effekt, jfr. Dr. Russell Barkley, ADHD in Adults, der undersøger voksne med ADHD helt op til 65 år? Hvad så, når alle de børn, der "automatisk" erklæres "Raske" af det offentlige ved det fyldte 18. år. Selv min egen patientforening er meget længe om at fatte, at ADHD varer hele livet, mere for nogen end hos andre, men i alle tilfælde på så alvorligt indgribende måder, at selv et minimum af kognitiv træning og relevante hjælpemidler anbefales.

Hvad er det så, jeg håber på at opnå med min henvendelse til jer ? 3 ting :

1. Politisk og offentlig opmærksomhed på hjælpemiddelområdet, der i alvorlig grad trænger til en servicejustering, og i helt særlig grad på det specialiserede område, hvor det sjovt nok er her, at sparekniven skal føres netop i et valgår ude i kommuner og regioner. Heldigvis har en ADHD'er ofte en vis portion humor i behold, og lige præcis derfor er jeg kisteglad for, at jeg "kun" søgte om hjælp til en Iphone, herren se i nåde til mig, havde der været tale om en stok eller en rollator, den var nok først blevet udleveret efter min død til bedemanden, så længe og så bøvlet forløbet har været !
2. Udvalgets opmærksomhed på et stærkt haltende social system, hvor § 1 sjældent respekteres, og som bekendt henviser jeg jo her til, at enhver afgørelse bør tage sit udgangspunkt i borgerens aktuelle situation og IKKE : direkte brud for offentligheds- forvaltnings- og retssikkerhedsloven, beskidt behandling af sagsbehandlere, jobkonsulenter og 2-årigt uddannede administrationsøkonomer uden indsigt i sociale emner, samt en flok sammenspiste lokalpolitikere, der hellere vil bygge unødvendige nye rådhus og kulturhaller med kommunal underskudsgaranti frem for at passe de opgaver, der vedrører borgernes interesser og ikke deres egne.
3. Offentlighedens, herunder mediernes opmærksomhed på handicapområdet generelt med ADHD som rambuk. Flere og flere diagnosticeres, men ingen ved, hvad de skal gribe og gøre i, for her i landet er man nødt til at bruge de forhåndenværende søms princip, da området er udsultet økonomisk, og de færreste har kræfter til at tage kampen op i årevis for at få en hjælp, der både er berettiget og rimelig. Jeg ved ikke, hvor jeg fik kræfterne fra, da jeg tog kontakt til Skive Kommunes arbejdsmarkedsdirektør i min sag, men det hjalp, at jeg har læst jura i 3 år – hvad de færreste har.

Hvordan kan det være samfundsøkonomisk forsvarligt at tilkøbe mig en Handifon, der ikke dækker mine behov på en måde, der gør den egnet som et hjælpemiddel, og som i øvrigt koster næsten 3 gange så meget som en Iphone ? Dermed kunne man have hjulpet 2 borgere mere, men man vil hellere spare og gøre livet surt for 3, ja det er sandelig logik for burhøns.

Hvad er det dog for et samfund, I og jeres politiker-kolleger er skræmmende tæt på at gøre til lov ? Kan I da slet ikke se, at mennesker bliver knust, at liv bliver ødelagt, at det her roderi koster mange flere milliarder, end nok så mange efterlønsreformer ville kunne indbringe om måske 20 år, en tidsramme, ingen nok så klog atomfysiker ville turde lave teorier om ?

Tag blot på studietur i landets fængsler og lav nogle ADHD-screeninger. I vil få et kæmpechok, og det er, hvad samfundet kommer til at stå over for, hvis der ikke sker markante forandringer her og nu. Det er jeres børn og børnebørn, der bataler prisen i form af mere kriminalitet, flere udgifter til medicin, politi, retsvæsen, psykiatere, specialpædagogisk uddannede skolelærere etc. Etc.

Og der er mange andre handicaps, der truer med at sprænge budgetterne. Der bliver hver fald flere borgere og kriminelle, når flere og flere smides ud af systemerne og overlades til lud og koldt vand. Hvad skal en familie gøre, når kassen smækkes i, og fogeden står for døren ? Hvad skal de mennesker leve af ? Luft ?

Sig nu ikke, det er kompliceret at ændre på tingenes tilstand. Det ved jeg udmærket godt. Men så er det vel heller ikke sværere, end man vælger at gøre det til.

For mit eget vedkommende er det slut med at være passiv og tage de tørre tæsk uden nogen for modstand. Jeg har haft fat i min ADHD-forening, både nationalt og lokalt, og jeg agter at følge op på det og vil ikke lade mig nøjes med 3 små artikler om voksne i det seneste nummer. Vil de ikke tage ansvar, så laver jeg da bare min egen alternative ADHD-konference, og jeg har allerede fået fat i den måske førende forsker i verden, dr. Russell Barkley fra USA, som for 12.000 dollar + rejse- og opholdsudgifter gerne kommer til Danmark og

holder et 6 timers foredrag om ADHD. Jeg er sikker på, at jeg vil kunne få fat i flere af hans habile kolleger fra andre lande, og jeg er også parat til at få det på benene i et andet land end Danmark. Der er EU-midler og masser af fonde og virksomheder, man kan søge bidrag hos.

Derudover er jeg ved at lægge sidste hånd på en dramatiseret bog om både mit og fiktive personers barske liv på den gale side af samfundsnormen, som samtlige forlag får tilsendt her til efteråret. Vil ingen udgive den, så gør jeg det bare selv, jeg er selvlært superbruger og kan sagtens lave en fængende web-side og Facebook-grupper. For tiden arbejder jeg med udforme materiale til en række foredrag (ADHD til ADHD), hvor mit fokus er som menneske med en ADHD-diagnose at nå ud til ligesindede og give dem en bedre startbane, end jeg selv fik, så de kan lære at leve med deres handicap, d.v.s. praktiske og konkret brugbare idéer til at få hverdagen til at hænge sammen. Ikke skrevet af akademikere i rapporter, ingen gider læse, men på en direkte, glad og ligetil facon, som får folk til at gå fortrøstningsfulde hjem.

Idavang har tilbudt mig lokaler og AV-støtte, indtil jeg selv kan håndtere at få foretagendet gjort så stærkt, at jeg kan rejse rundt i landet med det. For guderne skal vide, at der er brug for hver en hånd derude. I ved slet ikke, hvor mange, der ikke får hjælp og er ved at opgive det hele. Det er en bombe under vores samfund, og det går rigtig alvorligt galt, hvis vi ikke begynder at tage det alvorligt.

Ja, vi skal spare, jamen så spar på ulandsbistand, politikerløn og -pensioner, spar på projekter, der kun går ud på at rage EU-kroner til sig, spar på kulturhuse, som står gabende tomme, fordi almindelig mennesker ikke længere har råd, medmindre de vil gå fra hus og hjem. Det her skyldes ikke en verdensomspændende finanskrise alene, men er resultatet af mere end 25-30 års forkvaklet dansk indenrigspolitik. Og en hel generation af fine bankdirektører og deres kammerater på golfbanerne, virksomhedsledere, der hiver overskuddet hjem ved at flytte hele produktionsapparatet til Asien og fyre deres danske medarbejdere, som skabte grundlaget for deres succes. Det er manden på gulvet, der betaler prisen for en overbudspolitik og skattelettelser til OverDanmarks reality-stjerner. Det er hans børn, der bliver opgivet af samfundet, og det er hans børnebørn, der kan feje resterne op, når i forlængst er gået på pension og sidder trygt på den grønne gren.

Jeg er bedøvende ligeglad med partifarver og mærker på mobiltelefoner. Det er principperne og menneskesynet, det handler om. Den dag, hvor menneskeliv ikke længere betyder noget, er vi i sandhed et fattigt samfund. Og det er desværre ikke noget, der først risikerer at vise sig i en fin 2020-plan. Det er nu.

Idet jeg takker for jeres opmærksomhed, skal jeg oplyse, at min henvendelse er sendt til landets medier og alle relevante steder, jeg har kunnet finde. Om ikke andet, så er mit håb, at det på en eller anden måde kan komme dem derude til gavn, der ikke kan skrive og læse mellem paragrafferne som jeg.

Mange venlige hilsener

PS : For at runde af, når jeg har fået kræfter, agter jeg at anke min afgørelse om en Iphone og følge den helt til tops, forhåbentlig også med foretræde for Ankestyrelsen. Det er muligt, jeg ikke får medhold, men så har jeg i hvert fald gjort en indsats, og det vil jeg gerne huskes for.

CKU-IKT

Røddingvej 11 B

8800 Viborg

Att. [REDACTED]

[REDACTED] onsdag d. 15. december 2010.

Vedr. : Støtte til kommunikationshjælpemiddel (Serviceloven)

Ifølge min psykiater ved Regionspsykiatrien i Skive er min ADHD, som blev konstateret d. 7. januar 2010, en varig nedsættelse af min psykiske funktionsevne (de eksekutive funktioner). I den forbindelse har jeg brug for et kommunikationshjælpemiddel i form af en Iphone 4 16 GB, som jeg derfor søger om bevilling til.

I min hverdag har jeg meget svært ved at huske aftaler, og det er en Sisyfos-kamp at rode med en blanding af slidte papirkalendere, gule sedler og kragetæer på tilfældigt udvalgte papirer. Min tidsfornemmelse er desuden meget ringe, så det er svært at passe f.eks. en tid hos min læge, fordi papirerne ofte bliver væk, og jeg glemmer at fortælle mine pårørende, at de både skal huske mig på selve aftalen, og hvor jeg lagde papiret med tidspunkt, sted og formål.

Apples Iphone vil være optimal for mig, da den har de tidsstyrings- og huske-hjælpefunktioner, som jeg har et stort behov for, og som jeg ikke kan overskue med papir og blyant. Den kan støtte mig med at få en god struktur i det daglige, idet den er opbygget på en god pædagogisk måde med enkle og lettilgængelige menuer og brug af genkendelige ikoner.

Der er i modsætning til mange andre smartphones på markedet samtidig udviklet en del gratis programmer, specielt tilpasset handicappede som jeg, og det er hurtigt og let at opdatere telefonen via en PC. Endelig er det store touch-display en fordel for mig, da jeg har også har et varigt handicap i form af en knust højre pegefinger, som gør det svært at ramme de rigtige taster på en almindelig mobiltelefon. Jeg har prøvet at holde den i hånden hos en forhandler i Skive, og det var en ganske anden nem måde at kommunikere på. Desværre har jeg ingen økonomisk mulighed for at kunne købe den.

Min hidtidige mobiltelefon (Samsung SGH-X700) er meget forældet og har ikke samme mulighed for opdateringer. Den er heller ikke egnet til mig, idet jeg ikke kan skrive mine aftaler og lister i den på den måde, jeg har brug for, da 1-2 små linier ikke rækker, når jeg er nødt til at skrive både lægens navn og nr., samt tid og formål med besøget. Alarmerne kan ikke justeres, så jeg rent faktisk kan høre dem, hvis de vel at mærke ringer, og jeg kan desuden ikke være sikker på at få checket mine emails, da den er særdeles ustabil i forhold til at kunne få forbindelse til Internettet. Når der en sjælden gang er hul igennem, viser den kun overskriften, og det er meget bøvlet at få svaret sendt til den rigtige modtager.

Jeg håber, du vil se positivt på min ansøgning om støtte, idet jeg vedhæfter et fælles-nordisk Temahæfte, som jeg har modtaget via ADHD-foreningens nyhedsbrev.

Med venlig hilsen

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]